

застосована до заробітної плати, яку платник податку протягом звітного податкового місяця отримує одночасно з доходами у вигляді стипендії що виплачуються з бюджету. Слід відмітити, що студенти, які працюють, мають право на додаткову відпустку для здачі сесії. За ст. 217 КЗпП на час додаткових відпусток у зв'язку з навчанням за працівниками по основному місці роботи зберігається середня заробітна плата. Тому на час сесії роботодавець не може наполягати взяти відпустку за свій рахунок, вважаючи це особистим обов'язком, до якого він не має жодного відношення.

Отже, законодавством України передбачено низку гарантій для студентів, що прагнуть працювати, проте на сьогодні система працевлаштування молоді має суттєві недоліки. Єдиним можливим варіантом вирішення даної проблеми вбачаються приведення чинної нормативно-правової бази у відповідність до положень Основного Закону України та провідної світової соціальної практики, а також забезпечення якісного державного нагляду за підтриманням механізму працевлаштування молоді в Україні.

Одержано 22.04.2019

УДК 658.149.3

Аліна Вадимівна ШЕСТАКОВА,

студентка групи Ф6-ПЗдср-16-3 ХНУВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук Денисов А. І.

ТЕХНОЛОГІЯ ЯК ОБ'ЄКТ ГОСПОДАРСЬКИХ ПРАВОВІДНОСИН

За умови політичних, соціально-економічних змін в українському суспільстві дослідження створення і застосування нових технологій набуває важливого значення в економічному розвитку кожної країни. Задля забезпечення конкурентоспроможності національного виробника, держава повинна залучати до сфери виробництва передові технології від яких залежить місце країни в міжнародному поділі праці. Протягом останніх років науковці все більше приділяють уваги оновленню правового інституту трансферу технологій. Але чинне законодавство України у цій сфері не завжди відповідає тим вимогам, які до нього висуваються з боку суб'єктів господарювання.

Важливе значення для визначення правового режиму технології має розмежування різних об'єктів господарських правовідносин, які й дотепер достатньо детально не вивчені. Об'єкти господарських правовідносин зазвичай характеризуються:

- як речі та нематеріальні блага, використовувані під час ведення господарської діяльності;
- як речі, нематеріальні блага, дії зобов'язаних суб'єктів та, власне, як діяльність суб'єкта права.

Об'єктами господарських правовідносин виступають предмети духовної творчості (наприклад, об'єкт винахідницького права – створений автором винахід); різні немайнові блага (комерційна таємниця, інформація).

Тобто, об'єктом господарських правовідносин можуть бути не лише матеріальні блага, а й результати інтелектуальної діяльності, що є основоположним елементом права інтелектуальної власності. Технологія є результатом розумової діяльності, тому являється об'єктом господарських правовідносин. На жаль у науковій доктрині відсутня однозначна думка щодо визначення терміну «технологія».

Закон України «Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій» містить наступне визначення технології – це результат науково-технічної діяльності, сукупність систематизованих наукових знань, технічних, організаційних та інших рішень про перелік, строк, порядок та послідовність виконання операцій, процесу виробництва та/або реалізації та зберігання продукції, надання послуг. Однак, при передачі технології іншим суб'єктам можливим є не тільки передача відповідної інформації, але й створення відповідної промислової лінії. Крім того, поняття «результат науково-технічної діяльності» є досить абстрактним, оскільки не зрозуміла форма цього результату.

Найбільш доцільним для використання вбачається визначення технології О. М. Давидюка, який зазначає, що «технології – це актив суб'єкта господарювання, що є закритою системою взаємопов'язаних в суворій послідовності та логічній взаємодії компонентів, а саме: виробничих методів і процесів; відомостей про послідовність окремих операцій; результатів науково-дослідних і дослідно-конструкторських робіт, проектної документації; охоронних документів, що підтверджують правомірність використання об'єктів права інтелектуальної власності, які входять до її складу; механізмів, устаткування, приладів, приборів, верстатів і. т. д., що нерозривно пов'язані між собою матеріальними, енергетичними, інформаційними зв'язками, взаємодія між якими, за визначеним алгоритмом, дозволяє реалізувати спільну мету – виробництво певного продукту чи надання певної послуги, який за своїми характеристиками та внутрішніми властивостями здатний внести кардинальні зміни до розвитку технологічного укладу та характеру виробництва з різноманітними соціальними наслідками».

До об'єкта технології входять: наукові та науково-прикладні результати, об'єкти права інтелектуальної власності (зокрема, винаходи, корисні моделі, твори наукового, технічного характеру, комп'ютерні програми, комерційні таємниці), ноу-хау, в яких відображено перелік, строки, порядок та послідовність виконання операцій, процесу виробництва та/або реалізації та зберігання продукції, надання послуг.

Загальні засади правового регулювання статусу відносин, пов'язаних зі створенням і трансфером технологій, їх використанням закріплено у таких нормативно-правових актах: законах України «Про інноваційну діяльність»; «Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій»; «Про

загальнодержавну комплексну програму розвитку високих наукоємних технологій в Україні». Також прийнято низку підзаконних нормативно-правових актів. На жаль, вони не надають належного правового регулювання відносин в даній сфері. Однак їх не достатньо для нормального функціонування технологій як правового явища, тому вони потребують вдосконалення.

Отже, можна дійти висновку, що ринок технологій має свою специфіку і, на жаль, в Україні цей інститут є недостатньо розвинутий. Однією з причин цього є невизначеність технології як об'єкта господарського обороту. Найважливішою умовою конкурентоспроможності вітчизняного товаровиробника є безперервний процес створення і застосування у виробництві нових технологій, тому виникає потреба надання ефективного господарсько-правового забезпечення діяльності цього ринку. Нормами господарського права має бути закріплено загальну спрямованість державного регулювання відносин, пов'язаних з обігом технологій в Україні. Відсутність єдиного розуміння терміна «технологія» в Україні пов'язана з відсутністю визначення цього поняття у стандартах і нормативно-правових документах. Має бути створений спеціальний нормативно-правовий акт, який визначатиме термін «технологія», засади правового регулювання відносин у сфері створення, використання передачі прав на технології. Також держава має забезпечити вільний доступ суб'єктів господарювання до відомостей про технології, що пришвидшить процес їх інтеграції у виробничий сектор національної економіки України.

Одержано 22.04.2019

**НАУКОВИЙ ГУРТОК
КАФЕДРИ ТРУДОВОГО ТА ГОСПОДАРСЬКОГО ПРАВА
ФАКУЛЬТЕТУ № 2**

УДК 349.22(477)

Дар'я Віталіївна ОДИНЦОВА-ІГОНТОВА,
курсант ФІ-303 ХНУВС

*Науковий керівник: кандидат юридичних наук,
старший науковий співробітник Гончарук В. В.*

**ОСОБЛИВОСТІ ТРУДОВИХ ПРАВ ВАГІТНИХ ЖІНОК
ТА ЖІНОК, ЯКІ МАЮТЬ НА УТРИМАННІ НЕПОВНОЛІТНІХ
ДІТЕЙ, В УКРАЇНІ**

Трудове законодавство України приділяє значну увагу захисту права на материнство, забезпеченню охорони праці жінок та можливості поєднання з вихованням дітей. Це і не дивно, адже природа наділила жінку унікальною